

Mẹ cô nghe xong, chẳng những không nguôi giận mà bà còn tức giận hơn. Bà tức giận đến mất kiểm soát, cả người run lên bần bật

“Mày... Mày...”

Nhiên thấy vậy thì vội đỡ bà, giờ phút này, không riêng gì Nhiên, mặt mày ai cũng mếu máo

“Mẹ ơi, mẹ đừng giận... Không tốt cho sức khỏe của mẹ đâu”

Mẹ cô gạt tay Nhiên ra “Trời ơi, An mày có biết mày đang làm gì không hả con? Mày có chắc là mày sẽ dành lòng giao một đứa nhỏ đã ở trong bụng mày suốt chín tháng mười ngày không?”

Đương nhiên là cô không nở rồi. Con chó, con mèo người ta nuôi vài tháng còn mếu tay mếu chân nữa mà. Huống hồ đó là con của cô. Là máu thịt ruột rà của cô. Nhưng mà, hết cách rồi. Khi bần cùng hóa rồi người ta chỉ biết đến ngày hôm nay làm sao để sống sót thôi, còn chuyện của ngày hôm sau thì hôm sau tính.

Con thì sau này cô sẽ sinh thêm được, nhưng mẹ cô chỉ có duy nhất trên đời. Bên nào nặng, bên nào nhẹ cô đã đắn đo mà suy nghĩ rất kĩ. Hơn nữa, sau này con của cô sẽ được sống trong một gia đình sung túc, cô tin chắc rằng sau này nó sẽ không phải giống như cô. Quanh năm chỉ biết lo đến những vấn đề cơm áo gạo tiền.

Hai hàng nước mắt chảy dài, nhưng giọng nói của cô không bị ảnh hưởng, cô rất dứt khoát

“Mẹ, có gì đâu mà không nở. Con của người ta con mang giùm thôi mà. Nó vẫn là máu thịt của người ta chứ với con thì đâu có liên quan gì đâu”

Mẹ cô nghe xong cô nói, bà chỉ hận không thể tự mình bước xuống giường mà tát mạnh vào mặt đứa con gái này của bà để cho nó tỉnh ngộ. Sao cô lại có những cái suy nghĩ vô nhân tính như vậy chứ? Bà chưa từng dạy cô như thế.

Tay bà run run, chỉ vào mặt cô “Đi, mày đi cho khuất mắt tao... Tao không có đứa con như mày”

Nhiên thương chị hai lắm, chị bắt đấm dĩ mới phải làm như vậy, còn không những chuyện như vậy chị chắc chắn sẽ không làm.

Nhiên nãy giờ khóc rất nhiều, cô bé thương mẹ mà cũng thương chị hai nữa. Nó ôm mẹ “Mẹ ơi, chị hai không muốn làm như vậy đâu. Mẹ đừng đuổi chị hai”

Bà đang giận nên cũng quên luôn đứa con gái út này của mình, thứ bây giờ bà quan tâm nhất là đứa con vô tâm vô tình kia.

“Đi, tao nói mày đi, mày có nghe rõ không. Hay là mày muốn tao [hết trước mặt mày”

An vội lau nước mắt, cô đứng dậy, bước ra khỏi phòng bệnh. Trước khi đi cô còn nói với mẹ

“Thưa mẹ con đi, bao giờ mẹ nguôi giận con sẽ đến thăm mẹ”

Nhiên vội buông mẹ ra mà chạy đến chỗ cô, nắm lấy tay cô “Chị hai... Chị hai...”

An lau nước mắt cho em “Lớn rồi, đừng có khóc nhè nữa. Chăm sóc mẹ cho tốt rồi có chuyện gì gọi cho chị hai”

Nhiên gật đầu “Dạ” Lời còn muốn nói rất nhiều nhưng không hiểu sao cổ họng cứ nghẹn ứ. Sau cùng, Nhiên thả tay đang nắm tay cô “Chị hai phải giữ gìn sức khỏe”

An cười “Ừ, chị biết rồi. Nhớ là có chuyện gì phải gọi cho chị đầu tiên... An ửi mẹ nha em”

Nhiên gật đầu, chị hai cô lúc nào cũng thế, chỉ biết nghĩ cho mẹ.

An về nhà cũng đã là giờ trưa. Cô lại thấy đôi vợ chồng trẻ nào đó đang ăn cơm, thì ra là cô đã ra ngoài lâu lắm rồi. Cô chào hỏi qua loa thì cũng chỉ có mình Quỳnh đáp lại, người kia vẫn không thèm bố thí cho cô dù chỉ là nửa ánh mắt.

“Tôi tưởng bà đi đâu đó chiều mới về nên không nấu cơm. Bà ăn gì chưa?”

Chưa. Cô chưa ăn gì cả, từ sáng giờ cô chỉ uống một chút nước lọc mà thôi.

An cười gượng gạo “Tôi ăn rồi, mọi người cứ ăn đi. Tôi xin phép lên phòng”

An đi rồi, Quỳnh vẫn tiếp tục ăn như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Chỉ có người nào đó, trong một giây phút ngắn ngủi đã vô thức nhìn theo hướng đi của cô gái nhỏ kia. Bóng cô đơn cô lạc lõng đến đáng thương...

Buổi tối, hơn mười giờ, anh lại đến phòng An. Cô lúc này đã tắm rửa sạch sẽ. Anh lại lao vào cô, vẫn như các lần trước, anh làm cho xong nhiệm vụ chứ không có bất kì một cử chỉ yêu thương dịu dàng nào. Từ lần đầu tiên gặp anh thì cô đã hiểu, tại sao Quỳnh có thể để chồng mình ngủ cùng người khác thế này. Đơn giản vì người đàn ông này chỉ yêu mình cô ấy.

Chỉ là đêm nay, tất cả mọi chuyện đã xong. Anh vẫn chưa rời khỏi phòng. Anh vẫn còn ngồi trên bộ bàn ghế trong phòng của cô. Phòng cô rất đơn giản, chỉ có một cái giường, một cái tủ đựng quần áo và một bộ bàn ghế mà anh đang ngồi kia.

Cô thấy rất lạ nhưng cũng không hỏi để làm gì. Đến cả cơ thể nhóp nhép của mình cô còn không để tâm nữa mà. Lần nào làm xong cũng thật mệt, phần dưới cứ đau râm ran nên cô để vậy mà đi ngủ, sáng mai dậy sớm sẽ tắm sau.

Nhưng khi anh đưa điều thuốc lá lên miệng, móc bật lửa ra định châm thuốc, thì cô chẳng thể không quan tâm được nữa.

Giọng cô lí nhí “Anh Đăng, nếu anh muốn hút thuốc thì ra ngoài được không? Lỡ tôi có thai...

Như vậy sẽ không tốt cho em bé”